

[P. E. Eriksen.]

størrelse, som man vist skal helt tilbage i provisorietiden for at finde magen til. Baggrunden er ikke ukendt. Lige siden statsrevisorernes betænkning forelå på folketingets bord med oplysninger om byggeudgifter ved Jonstrup seminarium på 2½ mill. kr eller deromkring ud over det bevilgede beløb som et af tilfældene, har diskussionen stået her på Christiansborg, i pressen og ude i befolkningen.

Jeg føler trang til for det høje ting at citere statsrevisorernes bemærkninger i betænkningen side 267-68. Side 267 står der:

„Statsrevisorerne udtaler på linje hermed deres stærke misbilligelse af de dispositioner, der gennem flere år af ministeriet, henholdsvis det nedsatte byggeudvalg, er foretaget i forbindelse med oprettelsen af statsseminariet, hvorved bevillingsmyndighederne fortsat har været unddraget sådanne informationer, som må være påkrævet, når afgørelse træffes om, hvorvidt og eventuelt i hvilket omfang bevilling bør gives.“

Side 268 står der:

„Statsrevisorerne kan her slutte sig til chefen for fjerde revisionsdepartement, når denne udtaler, at bevillingsmyndighederne herved er blevet afskåret fra i tide at kunne tage stilling til, hvorvidt man ville tiltræde en bevilling, der oversteg det oprindelige overslag med ca. 1 mill. kr., og statsrevisorerne må særlig påtale, at byggeudvalgets formand egenmægtigt — uden sagens forelæggelse for undervisningsministeriet og ej heller for boligministeriet — og uden at der forelå nogen bevilling til inventar, bemyndigede arkitekterne til sådant indkøb. Statsrevisorerne må endvidere udtale deres misbilligelse af, at ministeriet ikke i skrivelse til finansudvalget har oplyst, at inventaranskaffelserne i det væsentlige havde fundet sted.“

Her røres ved noget fundamentalt i vort folkestyre, nemlig det høje tings placering. Jeg kan helt give min partifælle, det ærede medlem hr. Damsgaard, ret, når han ved tillægsbevillingslovens anden behandling i går var inde på de samme tanker: at det er og må være folketingets selvfølgelig pligt og ansvar at sikre, at den bevillingsmyndighed, som i et folkestyret land tilkommer

folketinget, også respekteres i praksis. Jeg indrømmer, at der kan være vanskelige dispositioner med indkøb, stor arbejdsbyrde og problemer, som hurtigt skulle løses, men det giver dog ikke ret til at være egenmægtig i disse forhold og undlade at spørge folketinget eller dets finansudvalg. Jeg mener ikke, at de er længere borte, end at de er til at få i tale.

Derfor har statsrevisorerne også sat fingeren på aftrækkeren, og det udvalg, der nu har arbejdet med sagen, har fulgt den op ikke alene for at placere ansvaret og påtale det skete, men også for at være med til at afstikke en fremtidig linje, så det klart præciseres her i tinget og i finansudvalget, at her skal alle bevillinger gives, og ingen sætter sig ustraffet herudover. Det er klart, at man må følge grundlovens § 46, stk. 2, op om, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov.

Vi har fra udvalgets side foranlediget en undersøgelse foretaget af landsdommer Hvidt. Den har frikendt kontorchefen, og det er vel også den daværende undervisningsminister som sådan, der har ansvaret, men embedsmanden har i hvert fald også et ansvar over for sin minister. En enkelt bemærkning i den 243 sider store beretning har vakt en vis opmærksomhed. Side 239 står der ordret — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Det er uden for enhver tvivl, at Vagn Jensen gennem dette arbejde i de sidste 15 år har sparet staten for endog meget betydelige beløb.“

Arbejder man ikke med dette for øje i alle ministerier?

Heller ikke den passus på side 133, at administrationen ikke skal lade sig lamme af frygten for at overtræde grundlovens § 46, kan vi for vort vedkommende acceptere.

Nu skal jeg ikke gøre mig klog over for juristerne, men der er synd at sige, at de retslærde har været enige. Vi bad to statsretskyndige professorer om deres syn på denne beretning, og den ene, professor Alf Ross, hævder folketingets klare ret, medens professor Max Sørensen hævder en vis dispositionsfrihed med henvisning til, at sådan har praksis udformet sig gennem